

Bolmeri-linnas: 1) 25mal Neäri-kuu p., lina-laot, 6 p.
 2) 25mal Heina-kuu pääwal. 3) 21fel Ribli-kuu p.
 4) 25mal Talwe-kuu, lina-laot.

Bolweti-m.: 16mal Talwe-kuu, lina-laot.

Bõnu-linnas: 1) 15mal Kõünla-kuu pääwal, lina-laot.
 2) 11mal Jaani-kuu pääwal. 3) 16mal Wiina-kuu p.
 4) 10mal Jõulu-kuu p., lina-laot

Bõhsus, Rápina libelkennas: 1) 9mal Lehe-kuu pääwal,
 Rigula-laot. 2) 10mal Jõulu-kuu pääwal.

Bõru-linnas: 1) 9mal Neäri-kuu pääwal, lina-laot.
 2) 2fel Kõünla-kuu p. 3) 22fel Kõünla-kuu p. suur
 saksa laot, 8 pääwa. 4) 10mal Jüri-kuu p., weisse-laot.
 5) 24mal Jaani-k. p. weisse-laot. 6) 10mal Eest-k. p.
 7) 24mal Ribli-k. p., Ribli-laot. 8) 9mal Wiina-k. p.
 lina-laot. 8) 10mal Talwe-kuu pääwal, weisse-laot.

Narwa-linn peab lina, weisse ja hobuse-laota 6maist kuni
 10ma Kõünla-kuu pääwani — ja 20maist kuni 23mal
 Ribli-kuu pääwani.

Paradiisi aid.

Ennemüistne jutt. H. R. Andersen'i järel.

Kord oli üks kuninga poeg. Kellegil ei olnud
 nii ilusaid raamatuid, kui temal kõiki wõis tema
 omais raamatutes lugeda, mis maa-ilmas ilal
 sündind oli, ja wõis seda seal ka uhketes piltides
 näha. Iga maa ja rahwa üle wõis tema seal
 teadust saada, aga kus Paradiisi aid seisaks, selle üle
 ei leidnud tema mitte sõnakest omais raamatutes.

Just seda tahtis tema aga teada ja just selle peale
 mõtles tema kõige rohkem.

Kui kuningapoeg weel weike oli ja koolis käima
 hakkama pidi, siis oli wana-ema temale jutus-
 tand, et Paradiisi aidas kõit õed magusamad koo-
 gid ja kõit lehed magusamat jooki täis oleksiwad.
 Iga õie-kooigi peal seisaks ükski jägu sellest tea-
 dusest, mida koolis õpetakse. Mida rohkem keegi
 sööks, seda targemaks ta saaks.

Seda oli kuningapoeg sel aeal uskunud; kui
 tema aga suuremaks poisteks kaswis, rahkem
 õppis ja oma teadusi kosutas, siis sai tema aru,
 et Paradiisi aidas küll teistwiisi ilud ja anded
 olema peaksiwad.

„Oh, miks noppis Sewa keelatud puust, miks
 sõi Adam keelatud wiljast! Oleks mina seal
 olnud! Seda ei oleks pidand sündima. Siialgi
 ei oleks patt maa-ilma tulnud!“

Nenda mõtles kuningapoeg siis ja nenda ütles
 tema ka nüüd, kus juba seitsmeteistkümmend aastat
 wana oli. Paradiisi aid täitis kõiki tema mõtteid
 ja tema igatsemisi.

Ühel pääwal läks tema üffi metsa, kuidas see
 ikka tema kombe oli. Õhta tuli peale, pilwed
 ajasiwad ules; wihma sadas, otse kui oleks taewas
 üks weeswäraw. Pimedus fattis metsa, nagu
 muidu süda-õffel. Kuningapoeg langes kord märja